

Σχετικά με την με αριθ.4/2012 αγορανομική διάταξη (ΦΕΚ Β' 3313/12-12-2012):

Η άσκηση του ιατρικού λειτουργήματος διέπεται από ειδική νομοθεσία με κύρια νομοθετήματα τον Α.Ν.1565/1939 και το Ν.3418/2005 “Κώδικας Ιατρικής Δεοντολογίας”.

Σύμφωνα με τον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας. (3418/2005):

Α) αρ 2 παρ.1 “Η άσκηση της ιατρικής είναι λειτουργήμα που αποσκοπεί στη διατήρηση, βελτίωση και αποκατάσταση της σωματικής, πνευματικής και ψυχικής υγείας του ανθρώπου, καθώς και στην ανακούφισή του από τον πόνο”.

Β) αρ.2 παρ.3 “Το ιατρικό λειτουργήμα ασκείται σύμφωνα με τους γενικά αποδεκτούς και ισχύοντες κανόνες της ιατρικής επιστήμης. Διέπεται από απόλυτο σεβασμό στην ανθρώπινη ζωή και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους χωρίς διάκριση φύλου, φυλής, θρησκείας, εθνικότητας,” ηλικίας, σεξουαλικού προσανατολισμού, κοινωνικής θέσης ή πολιτικής ιδεολογίας.

Γ)αρ.3 παρ.1 “Κάθε ιατρός απολαύει κατά την άσκηση του ιατρικού επαγγέλματος, επιστημονικής ελευθερίας και ελευθερίας της συνείδησής του, παρέχει δε τις ιατρικές του υπηρεσίες με σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια.”

Δ) αρ.8 παρ.1 “Η συμπεριφορά του ιατρού προς τον ασθενή του πρέπει να είναι αυτή που προσήκει και αρμόζει στην επιστήμη του και την αποστολή του λειτουργήματός του.”

Ε) αρ.8 παρ.3 “Ο ιατρός φροντίζει για την ανάπτυξη σχέσεων αμοιβαίας εμπιστοσύνης και σεβασμού μεταξύ αυτού και του χρήστη-ασθενή. Ακούει τους ασθενείς του και τους συμπεριφέρεται με σεβασμό και κατανόηση και σέβεται τις απόψεις, την ιδιωτικότητα και την αξιοπρέπειά τους.”

ΣΤ) αρ.19 παρ. 1 “Ο ιατρός παρέχει τις υπηρεσίες του με αμοιβή και χειρίζεται το θέμα αυτό με λεπτότητα, διακριτικότητα και χωρίς πρόθεση εκμετάλλευσης του ασθενή. Η διεκδίκηση της νόμιμης αμοιβής ή κάθε άλλο θέμα σχετικό με αυτήν πρέπει να διενεργείται με τρόπο ο οποίος να μην απάδει προς την αξιοπρέπεια και τον κατεξοχήν ανθρωπιστικό χαρακτήρα του ιατρικού επαγγέλματος.”

Ζ) αρ.19 παρ.4 “Ο ιατρός έχει δικαίωμα να απαιτήσει την αμοιβή του είτε από τον εργοδότη, ως εργαζόμενος, είτε από τον ασθενή, ως ελεύθερος επαγγελματίας, με την απαιτούμενη όμως ευπρέπεια. Παρέχει τα νόμιμα παραστατικά τα οποία αφορούν στην κατάσταση υγείας του ασθενή και στις οικονομικές συναλλαγές σχετικά με τις παρασχεθείσες ιατρικές υπηρεσίες, ανεξάρτητα από το αν αυτό του ζητηθεί ή όχι από τον ασθενή. Κάθε ιατρός ως εξω-νοσοκομειακός-ελεύθερος επαγγελματίας έχει δικαίωμα να καθορίσει, εκτός

εάν υπόκειται σε ειδικό καθεστώς, το επίπεδο αμοιβής του, ανάλογα με τις ικανότητές του. Σε επείγουσες περιπτώσεις, η αμοιβή από τους ασθενείς αναζητείται αφού παρασχεθεί η ενδεικνυόμενη ιατρική συνδρομή.”

Η) αρ.36 παρ.1 “Κάθε παράβαση των διατάξεων του παρόντος τιμωρείται πειθαρχικά από τα αρμόδια πειθαρχικά όργανα.”

Από τα παραπάνω προκύπτει αβίαστα το γεγονός, ότι η ιατρική είναι λειτουργήμα το οποίο ασκείται με σεβασμό και αξιοπρέπεια έναντι του κοινωνικού συνόλου και ιδιαιτέρως έναντι του πάσχοντα συνανθρώπου- ασθενή. Οι ιατροί υπακούουν στον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας, ο οποίος έχει ήδη προβλέψει στο άρθρο 19 παρ.4 την υποχρέωση παροχής νόμιμου παραστατικού, ανεξάρτητα από το αν ζητήθηκε ή όχι από τον ασθενή. Ο Κώδικας Ιατρικής Δεοντολογίας έχει λοιπόν ήδη ρυθμίσει με διάταξή του το ζήτημα των νόμιμων παραστατικών. (αρ.19 παρ.1 και 4).

Εξάλλου, η αγορανομική διάταξη 4/2012 προβλέπει ότι εφαρμόζεται σε επιχειρήσεις λιανικής πώλησης προϊόντων καθώς και σε επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών, οι οποίες τηρούν τιμοκατάλογο με τιμολογούμενες υπηρεσίες. Η άσκηση της ιατρικής επιστήμης αποτελεί ύψιστο λειτουργήμα και σε καμία περίπτωση δε μπορεί να συγχέεται με εμπορική δραστηριότητα. Άλλωστε γι' αυτό το λόγο και ο ίδιος ο νομοθέτης προέβλεψε ειδική νομοθεσία η οποία διέπει την άσκηση της ιατρικής επιστήμης διακρίνοντάς την σαφώς από άλλα επαγγέλματα και υπηρεσίες.

Σε κάθε περίπτωση η αγορανομική διάταξη 4/2012 θα έπρεπε να περιλαμβάνει ιδιαίτερη μνεία ως προς την εφαρμογή της σε κατηγορίες επαγγελματιών, οι οποίοι διέπονται από ειδική νομοθεσία, όπως οι ιατροί. Το γεγονός ότι δεν περιέχει τέτοιου είδους μνεία σημαίνει ότι ο νομοθέτης αποφάσισε να μη συμπεριλάβει αυτή την κατηγορία επαγγελματιών στο πεδίο εφαρμογής της διάταξης. Άλλωστε οι ιατροί ήδη υποχρεούνται στην παροχή του νόμιμου παραστατικού προς τον ασθενή, όπως προαναφέρθηκε και θα μπορούσε να χαρακτηριστεί επιεικώς αστοχία εκ μέρους του νομοθέτη η υπαγωγή τους στην εν λόγω διάταξη.

Επιπλέον οι ιατροί και οι συνακόλουθα παρεχόμενες υπηρεσίες τους δεν υπόκεινται σε καθεστώς Φ.Π.Α., γεγονός που αποτελεί άλλη μία ειδοποιό διαφορά εν σχέσει με τους υπόλοιπους ελεύθερους επαγγελματίες καθώς και με τις επιχειρήσεις λιανικής πώλησης προϊόντων και παροχής υπηρεσιών.

Συνεπώς σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, η αγορανομική διάταξη 4/2012 δεν αφορά την άσκηση της ιατρικής και οι ιατροί σε καμία περίπτωση δεν υποχρεούνται να αναρτούν πινακίδα με τα στοιχεία της αγορανομικής διάταξης 4/2012, αφού η υποχρέωση παροχής νόμιμου παραστατικού υπάρχει ήδη στον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας (αρ.19 παρ.1 και 4).